

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIA POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTĂMANĂ SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

V. ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MIȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY.

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

— Solemitatea dela Curtea de Casație.

Traian R. Scriban. — *Legea accelerării.*

Jurisprudență Română. — *Inalta Curte de Casație și Justiție s. III.* — Hotărâri judecătorești. — Pronunțare peste termen. — Apel. — Concluzii. — Aserțiuni inexacte.

(Soc. «Taninul» cu Gaston Bastard).

— *Idem.* — Hotărâri judecătorești. — Neseemnare de un judecător. — Minută. — Semnare de toți judecătorii. — Validitatea hotărârei.

(N. Vasilescu cu Alex. Dumitrescu).

Curtea de Apel din București s. I. — Succesine. — Împărțală și raport. — Dotă-constituită în numerar. — Imobil cumpărat cu bani dotați.

(G. M. Eftimiu cu Lucia D-r Cosma și alți).

Trib. Ilfov s. I civ. cor. — Testament olograf. — Conținut. — Dovadă cu martori. — Succesiune. — Acceptare. — Trimitere în posesie,

(Iosefina Sapatino cu Teodor și Miltiade Sapatino).

Trib. Ilfov s. III civ. cor. — Ordonanță prezidențială. — Câmp de curse. — Acces. — Interzicere. — Regulamentul de alergări.

(Vintilă Pancu cu Societatea pentru îmbunătățirea rasei cailor).
Lucrări juridice premiate de Academie.

SOLEMNITATEA DELA INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE.

Inalta Curte de Casație și Justiție s'a întrunit în Secțiuni-Unite în ziua de 14 Iunie curent, pentru a primi jurămintele d-lor Ștefan Mladoveanu, avansat președinte la Secțiunea III-a Inaltei Curți, în locul d-lui D. G. Tâzlaşoanu și Ș. Gogălniceanu avansat consilier la secțiunea I, civilă.

După luarea jurământului, d-l Președinte Oscar Nicolescu îndeplinind funcțiunea de Prim-Președinte în lipsa d-lui G. Buzdugan, a rostit următoarea cuvântare :

Domnule Președinte,

In numele Curții și al meu personal vă rog să primiți cele mai calde felicitări ce formulăm pentru bine-meritata D-voastră înaintare la demnitatea de Președinte la această Inaltă Curte.

Ați intrat în magistratură acum 41 de ani, în 1886, și din primele momente s'au relevat aptitudinile D-voastre speciale pentru care erați ales, dând cele mai frumoase speranțe cari s'au realizat în mod cu totul remarcabil. De atunci, trecând la început, prin Parchetele diverselor Tribunale și apoi prin Parchetul

Curții de Apel, funcționând și ca Procuror General, concluziunile ce puneți în instanță și mai ales savantele d-voastre discursuri la redeschiderea anului judecătorec, pronunțate în ședință solemnă la Curtea de Apel au dat dovadă de talentul D-voastre de expunere, de claritate în argumentare și de siguranță în soluționarea problemelor ce tratați. Mai târziu, când ați fost numit la Curtea de Apel din București și când ne-a fost dat să colaborăm mai mulți ani consecutivi fiind ambii la aceeaș secțiune, — timp de care păstrez cea mai dulce amintire, — am putut aprecia întinsele D-voastre cunoștințe de drept unite cu arta atât de delicată de a discerne, într'o afacere de judecat, adevărata dificultate pentru a o degaja și a o rezolvi, și am admirat modul de redactare, impecabil ca formă și ca fond, al deciziunilor ce erați însărcinat a face.

Meritele D-voastre, cari vi sunt de toți recunoscute, v'au desemnat ca să fiți înaintat la Curtea de Casație, și, astăzi, la o treaptă atât de înaltă în erarhia judecătorească.

Domnule Președinte, sunteți numit în locul d-lui Dimitrie Tâzlaşoanu, Președinte onorific al acestei Curți. Se știe că Domnia Sa, ca și fostul nostru coleg, domnul Alessiu, magistrat de o mare valoare — și al cărui loc se ocupă acum — s'a retras din mijlocul nostru în virtutea dispozițiunii din legea de organizare judecătorească, care fixează limita de vârstă la 68 ani, pentru membrii Curții supreme, dispozițiune care de câteori și-a avut aplicațiunea a lovit pe nedrept pe magistratul atins și care, din nefericire, subzistă încă, cu toate că în nenumărate rânduri s'a semnalat inichitatea ei și s'a cerut a i se aduce modificare spre a o face să corespundă, în adevăr, prezumpțiunei ce-i servă de bază.

Incontestabil, d-l Tâzlaşoanu a fost unul dintre cei mai distinși magistrați ai Țării: distins prin cultura lui, prin pătrunderea și profunzimea spiritului său juridic, prin judecata lui dreaptă; distins prin rara sa bunătate și prin extrema sa afabilitate. D-l Tâzlaşoanu și d-l Alessiu, duc cu ei, în retragerea lor, regretele, amicitia și simpatiile noastre.

Fără îndoială, Domnule Președinte, că, fiind date virtuțile profesionale de care sunteți înzestrat, veți fi, în conducerea secțiunii a III-a, a acestei Inalte Curți un demn urmaș al predecesorului D-voastre.

Domnule Consilier, resimțim cu toții cea mai vie dumnoșire, și ne felicităm că intrați în această Curte și vă avem în mijlocul nostru. V'ați îndeplinit greaua misiune a judecătorului cu pricepere, devotament și conștiinciozitate exemplară, așa că chemarea D-voastră ca să ocupați acest înalt loc nu este de cât răsplata meritelor ce posedăți. Trecutul D-voastre este garanția că vă veți da lucrărilor acestei Curți un luminat și prețios concurs și că veți depune aceeași muncă rodnică cu care sunteți deprins.

D-nul Procuror General I. Stambulescu și d-l Istrate Micescu, decanul baroului, au luat apoi cuvântul arătând fiecare valoarea și meritele acestor doi distinși magistrați, după care noul președinte d-l Șt. Mladoveanu a răspuns prin următoarea cuvântare :

Vă mulțumesc cu recunoștință pentru frumoasele cuvinte ce-mi adresați. Imi pace să cred că ele sunt mai mult expresiunea unui vechiu sentiment de prietenie și colegialitate, care v'a făcut să mă vedeți printr'o prismă prea luminoasă, decât vre-unui mare merit al meu. Ori cum ar fi însă o primesc cu bucurie fiindu-mi imbold puternic pentru o muncă și mai intensă în viitor.

Înainte de a păși spre noul post ce mi s'a încredințat, simt o datorie din cele mai imperioase de a arăta marile merite ale aceluia, care l'a ocupat cu atâta demnitate și care l'a ilustrat într'un mod cât se poate mai remarcabil.

Predecesorul meu Dimitrie Tăzlăoanu, a fost un magistrat de elită în toată accepțiunea largă a cuvântului. Lunga sa carieră de peste 40 de ani vorbește de valoarea sa cu o elocință mai puternică decât orice frumos discurs. Cunoscător profund al dreptului în general și mai cu seamă al diverselor materii de competența secției III-a a fost și este socotit ca un jurisconsult desăvârșit și de seamă. Inzestrat cu un spirit ager, pătrunzător, rezolva cu o ușurință uimitoare orice problemă de drept ori cât de grea să fi fost ea. Fiind apoi o fire fină și delicată, era de un comertz din cele mai agreabile cu toată lumea.

În ședințe conducea cu un tact deosebit debaterile cele mai dificile; în raport cu colegii plin de atențiune și afecțiune, iar cu inferiorii de o nemărginită blândețe. Toate aceste însușiri i-au atras din primul moment admirația, respectul și dragostea tuturor, iar acum după retragerea sa, care trebuie socotită ca prematură, dată fiind vigoarea de care se bucură, regretatele cele inai mari.

Arătând în puține și slabe cuvinte meritele mari ale predecesorului meu, din care se întrezărește golul ce a lăsat și greutatea ce a lăsat de a putea fi înlocuit cu succes, simt în mine o temere cât se poate de legitimă, că nu voi putea corespunde cum ar trebui și cum doresc numai cu puterile mele, însărcinărilor ce-mi sunt conferite de lege.

Am însă în schimb o bună speranță că golul ce s'a produs, precum și imperfecțiunile mele vor putea fi acoperite cu timpul cu concursul prețios al colegilor dela acea secție, cari prin o muncă neobosită și o erudiție din cele mai alese au ajuns la o specializare din cele mai utile apreciată de mult de întreaga lume judecătorească.

Pentru un moment fac o singură mărturisire, că-mi voi consacra toată activitatea și efortul meu numai

în îndeplinirea diverselor atribuțiuni ale funcțiunii mele; doresc prin aceasta să mă conform dictonului francez : „Tout métier veut l'homme entier”.

Domnule Decan,

Vă mulțumesc și D-voastre cu cea mai mare simpatie pentru elogiile alese ce-mi aduceți în numele baroului. Țin însă să relev că nu mi se poate cuveni toate mie și nici în măsura arătată de D-v.

Un magistrat oricât de valoros ar fi el, și nu este deloc cazul cu mine — nu are dreptul, cred, să culegă toți laurii pentru serviciul oricât de prețios ce ar fi adus în timp.

Opera ce îndeplinește este o operă colectivă nu este numai produsul muncii lui, ci și a colegilor și în bună parte și a membrilor baroului.

În căutarea adevărului, drumul este adesea greu și întunecos și este nevoie pentru a-l străbate de o licărire care să lumineze. Licărirea ne vine, de cele mai multe ori, dela D-v. avocații, acești auxiliari prețioși ai Justiției, cari prepară materialul, formulează problema și înlesnește soluția judecătorului. Este drept dar ca laudele aduse magistratului să fie împărțite cu aceștia, care concură cu munca lor neobosită, cu vasta lor știință și cu talentul cel mai strălucit la descoperirea adevărului.

LEGEA ACCELERARII

Neplata taxelor necesare pentru comunicarea duplicatului. — Consecințe. — Sancțiuni

Art. 38 din legea accelerării impune președintelui tribunalului ca, imediat ce pornește cererea, să ordone comunicarea duplicatelor și a actelor atașate la declarația de apel.

Mă pun în ipoteza că apelantul n'a depus taxele necesare transportului plicului conținând copiile actelor.

Apelul nu e nul, ci nu i se dă curs.

În adevăr, art. 35 l. ac. enumără ce trebuie să conție petiția de apel, iar art. 36 crează sancțiuni. Între acestea, nu vedem scris nimic despre faptul nedepunerii taxelor, nu se prevede nici o nulitate, nici o decădere, ceiace însămnă că apelul e valid.

Art. 4 l. ac. zice că, îndată ce președintele tribunalului primește cererea de chemare în judecată și constată plata taxelor de înmânare, ordonă comunicarea. În caz de nedepunerea lor, nici o sancțiune!

Prin urmare, când ți se înmânează o acțiune ne-complectă nu-i pui termen, nu ordoni comunicarea, ci o lași în părăsire.

Aceiași rațiune e și în cazul unei declarații de apel incomplectă, nu-i dai nici o urmare, nici un curs, până ce partea se va confirma cerințelor legii.

Curtea de Apel din Iași, secția II, prin decizia No. 123/926, a respins ca neregulat un apel introdus fără plata taxelor. D-l Președinte Patron a fost de părere contrară.

Curtea trage din spiritul legii accelerării o imposibilitate de a depune taxele ulterior, o amânare neputându-se acorda în acest scop.

Nu se poate susține că președintele tribunalului nici nu putea primi un atare apel fără plata taxelor. Din

contra, el e obligat să primească orice, să înregistreze imediat, să consulte legea și să dea directiva ce crede... Să dea afară părțile cu hârtiile necomplete, nu se poate.... Idealul ar fi ca, în momentul când omul e în fața lui, să-i examineze atent cererile, să-i atragă atenția asupra lipsurilor și, dacă acesta refuză să se conformeze ori neglijează, nu dă curs apelului, dar nu-l refuză, ci îl înregistrează și lasă în păstrarea grefei.

Identic a hotărît trib. Dâmbovița, secția I, la 3 Noemb. 1926, respingând o acțiune pentru că reclamantul nu a depus în copii actele de care se servește pentru a fi comunicate părătului.

Acțiunea trebuia înregistrată și lăsată fără curs conform art. 4, care spune să ordoni comunicarea când ai copiile, dacă ele lipsesc aștepti ca partea să se conformeze, pentru că nu poți trece la ședința preliminară decât dacă cere partea, cum zice art. 9.

Observ că art. 3 relativ la nulități nu sancționează faptul nedepunerii copiilor (ori a taxelor) prevăzute la lit. e art. 1, deci, greșit se resping atari acțiuni ori apeluri.

Avem doar instituția perimării, la care l. ac. nu a renunțat de loc, deci, acțiunea ori apelul se lasă 2 ani în materie civilă și 1 an în cea comercială, după care se pronunță perimarea la cerere.

Acolo unde nulitatea ori decăderea nu e prevăzută, se pot acorda amânări pentru ca partea să se conformeze cerințelor legii.

Ar fi bine dacă legea ar prevedea un termen de perimare mai scurt în caz de neconformare la prescripțiile ei, care să opereze oficial, printr'un simplu jurnal a instanței.

Legea accelerării are destule decăderi, să mai creăm altele nu e nici juridic, nici util. Mulți au pierdut dreptul din cauza ei, s'au respins acțiuni și apeluri cu duimul, descurajându-se omul căruia i s'a închis calea justiției pentru lipsa formelor.

Dacă această lege conține unele principii bune, ea are nevoie și de o largă modificare.

Traian Romulus Scriban
Președintele Judecătorei Herța

JURISPRUDENȚA ROMNĂ.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUTIȚIE S. III

Audiența dela 23 Februarie 1927

Președinția D-lui Aristide Alexandrescu, consilier

Societatea «Taninul» cu Gaston Bastard

HOTĂRĂRI JUDECĂTOREȘTI. — PRONUNȚAREA LOR PESTE TERMENUL DE 8 ZILE. — CARE E SANȚIUNEA. — ART. 164 DIN LEGEA ORGANIZĂRII JUDECĂTOREȘTI.

HOTĂRĂRI JUDECĂTOREȘTI. — NEPRONUNȚAREA LOR ÎN TERMENUL DE 8 ZILE. — ÎN CE CAZURI AFACEREA TREBUE REPUSĂ PE ROL. — ART. 165 DIN LEGEA ORGANIZĂRII JUDECĂTOREȘTI. APEL. — ASERTIUNI INEXACTE ALE APELANTULUI. — DACĂ INSTANȚA DE APEL POATE TRECE PESTE ELE ȘI SA CONFIRME HOTĂRĂREA PRIMEI INSTANȚE.

1. Dispozițiunile art. 164 din legea organizării judecătorești după care sentințele și deciziunile trebuiesc pronunțate în termen de 8 zile

dela închiderea desbaterilor nu sunt prescrise de cât sub sancțiunea unei pedepse disciplinare pentru magistrații cari se vor abate dela această îndatorire, ast-fel că nerespectarea acestei dispozițiuni prin întârzierea peste termen a pronunțării hotărârei nu atrage nulitatea ei, legea declarând suficientă sancțiunea măsurilor disciplinare.

2. Cu toate că art. 165 pr. civilă prevede repunerea pe rol a unei afaceri în care hotărârea nu s'a putut pronunța în cele 8 zile dela închiderea desbaterilor, însă această repunere pe rol nu este admisă de legiuitor de cât pentru cauză de boală, moarte sau mutare a unui judecător, iar nu și pentru simpla întârziere a unui judecător de a se pronunța peste termenul de mai sus.

3. Instanța de apel, dacă constată că sunt inexacte în fapt aserțiunile făcute de apelant în concluziile sale este în drept a trece peste ele confirmând sentința primei instanțe fără ca prin aceasta să comită vre-o violare de lege, omisiune esențială sau exces de putere.

No. — Respins recursul făcut de societatea Taninul în contr hotărârei cu No. 106/926 a Curței de Apel din București S. I în proces cu Gaston Bastard.

S'au ascultat D-nii avocați G. Stoicescu pentru societatea recurentă și I. Gr. Periețeanu pentru intimat.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare, că deciziunea atacată cu recurs n'a fost pronunțată în termenul de 8 zile prevăzut de art. 164 din legea organizării judecătorești și că, trecând acest termen, afacerea n'a fost pusă din nou pe rol, față de împrejurarea că unul din judecători a fost împiedicat temporar de a lua parte la deliberări fiind ocupat cu lucrările Curții cu jurați.

Având în vedere că dispozițiunea art. 164 din legea organizării judecătorești după care sentințele și deciziunile trebuiesc pronunțate în termen de 8 zile de la închiderea desbaterilor nu este prescrisă de legiuitor de cât sub sancțiunea unei pedepse disciplinare pentru magistrații, cari se vor abate dela această îndatorire; că dar nerespectarea acestei dispozițiuni prin întârzierea peste termen a pronunțării hotărârii nu poate atrage nulitatea ei, legea declarând suficientă sancțiunea măsurilor disciplinare;

Că este adevărat că prin art. 165 următor se prevede punerea din nou pe rol a unei afaceri în care hotărârea nu s'a putut pronunța în cele 8 zile de la închiderea desbaterilor, dar această repunere pe rol nu este admisă de legiuitor decât pentru cauză de boală, moarte sau mutare a unui judecător, ceea ce nu este cazul în speță;

Că dar primul motiv de casare este neîntemeiat.

Asupra motivului II de casare, prin care recurenta susține că prin exces de putere, omisiune esențială și violarea art. 1069 cod. civil, Curtea de Apel n'a ținut seama de apărarea sa, că clauza penală din contract nu putea să opereze din moment ce Tribunalul a constatat numai o întârziere a îndeplinirii

obligațiunilor sale față de intimat, iar nu neîndeplinirea însăși a acestor obligațiuni, condițiune unică — după contract — pentru operarea clauzei penale;

Având în vedere că prin sentința primei instanțe, după ce Tribunalul examinează condițiunile și clauzele contractului, prin care intimatul Gaston Bastard, a fost angajat de recurenta ca director al unei fabrici de tăbăcărie constată în fapt că în executarea unora din obligațiunile sale, recurenta puna obișnuit mari întâzieri, iar alte obligațiuni, cum de pildă aceia a înlesnirii speșelor necesare pentru aducerea în țară a familiei intimatului, recurenta nu le-a executat de loc; că prin urmare este neexactă în fapt aserțiunea recurentei că Tribunalul ar fi constatat executarea tuturor obligațiunilor acesteia; că prin urmare, Curtea de Apel a fost în drept să treacă peste această aserțiune inexactă din concluziunile recurentei și să confirme sentința Tribunalului, adoptându-i în totul motivele, fără a săvârși vre-o violare de lege, omisiune esențială sau exces de putere.

Că deci și al II-lea motiv fiind neîntemeiat, recursul urmează a se respinge.

Pentru aceste motive, respinge.

Audiența dela 5 Aprilie 1927

Președinția D-lui Vasile Tătaru, consilier

Niculae Vasilescu cu Alex. Dumitrescu

HOTĂRĂRI JUDECĂTOREȘTI. — NESEMNAREA LOR DE TOTI JUDECĂTORI CARI AU LUAT PARTE LA PRONUNȚARE. — SEMNAREA MINUTEI. — DACĂ HOTĂRĂREA ESTE NULĂ. — ART. 119 PROC. CIVILĂ ȘI 20 DIN LEGEA DE ORGANIZARE JUDECĂTOREASCĂ.

Cu toate că decizia în principiu trebuie semnată de toți judecătorii cari au luat parte la pronunțare, totuși atunci când minuta încheiată în ziua pronunțării și care cuprinde dispozitivul hotărârei este semnată de toți judecătorii cari au luat parte la judecată, lipsa subscrierii deciziunii de unul din judecători, nu atrage nulitatea hotărârei pronunțate, dacă nu e contrară și are un conținut identic cu minuta scrisă de toții judecătorii.

No. 363. — Respings recursul făcut de Niculae Vasilescu în contra sentinței tribunalului Ilfov S. II cu No. 907/925 în proces cu Alex. Dumitrescu.

S'au ascultat D-nii avocați Durma pentru recurent și Chiriacescu pentru intimat.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare:

„Violarea art. 118 proc. civ. și 20 din legea de organizare judecătorească.

„In adevăr, sentința No. 907/925 a Tribunalului Ilfov Secția II-a civ. corecțională, este isbită de o nulitate de ordine publică, deoarece, deși pronunțată ca instanță de apel, totuși nu se vede semnată decât de un singur judecător, anume de d-l *Coman Negoescu*, iar celalt care a luat parte, d-l jude-supleant Dan Demetrescu, nu a semnat-o, dovada rezultă din dosar, unde se află, din actele Tribunalului, precum și din certificatul Grefei cu Nr. 24707 din

8 Mai 1926. Nu se poate obiecta că din moment ce minuta a fost semnată de amândoi judecătorii, se poate presupune că sentința s'a redactat în întregul ei chiar în acea zi, pentru că în fapt din actele alăturate rezultă că n'a fost redactată și semnată de ambii membrii”.

Având în vedere că din actele dela dosar se constată că minuta este semnată de ambii judecători, pe când decizia este semnată de prezident, iar nu și de cel de al doilea membru al complexului de judecată.

Considerând însă că, deși decizia în principiu trebuie să fie semnată de toți judecătorii cari au luat parte la pronunțare, totuși atunci când minuta încheiată în ziua pronunțării și care cuprinde dispozitivul hotărârei, este semnată de toți judecătorii cari au luat parte la judecată, lipsa subscrierii deciziunii de unul din judecători, nu atrage nulitatea hotărârei pronunțate, atunci când ea nu este contrară minutei scrisă de toți judecătorii și de grefier și când ambele dispozitive au un conținut identic și necontestat.

Că, în speță, întrucât recurentul nu contestă cuprinsul deciziunii și din moment ce dispozitivul deciziunii cuprinde exact aceiași redacțiune ca și cuprinsul minutei semnată de toți judecătorii și de grefier, simplul fapt al nesemnării deciziei de unul din judecători nu atrage nulitatea ei.

Că, deci, motivul de casare este neîntemeiat și recursul urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI S. I-a

Audiența dela 1 Februarie 1927

Președinția D-lui G. T. Ionescu, consilier

G. M. Eftimiu cu Lucia D-r Cosma și alții

SUCCESIUNE. — ÎMPĂRTEALĂ ȘI RAPORT. — DOTĂ CONSTITUITĂ ÎN NUMERAR. — CUMPĂRAREA UNUI IMOBIL CU BANI DOTALI. — DACĂ TREBUE RAPORTAT IMOBILUL SAU BANI PRIMIȚI DOTĂ. — ART. 764 ȘI URM. COD. CIVIL.

Când banii constituiți dotă au fost întrebuințați, conform actului dotal, în cumpărarea unui imobil care a devenit dotal, descendentul succesibil va raporta suma de bani primită care a fost obiectul imediat al liberalității, iar nu imobilul cumpărat în timpul căsătoriei cu bani dotali, deoarece potrivit art. 764 și urm. cod. civil, ceace trebuie să se aibă în vedere, pentru a se ști dacă raportul trebuie să se facă în natură sau prin luare mai puțin, este obiectul imediat al liberalității.

No. 23. — Respings apelul făcut de către G. M. Eftimiu în calitate de tutore ad-hoc al minorei Maria N. Cezărescu în contra sentinței No. 278/926 a Trib. Ilfov S. IV în proces cu Lucia D-r Cosma și M. Savini.

S'au ascultat D-nii avocați C. Naumescu pentru apelant și Negel pentru intimată.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de G. M. Eftimiu în calitate de tutore ad-hoc al minorei Maria N. Cezărescu în contra sentinței No. 278-926 a Trib.

Ilfov s. IV prin care admitându-se în principiu cererea de eşire din indiviziune făcută de Lucia Dr. Cosma în contra fraţilor săi M. Savini şi a apelantei Maria N. Cezărescu reprezentată prin tutorul său, pentru împărţirea averii rămasă de la defuncta lor mamă Elena N. Cezărescu, s'a stabilit calitatea părţilor şi masa succesorală şi în acelaş timp a fost obligată intimata în apel Lucia Dr. Cosma, să raporteze între altele, şi suma de 400.000 lei din suma primită ca dotă de la defuncta sa mamă;

Având în vedere actele dela dosar şi concluziile părţilor, din care se constată că obiectul apelului este ca intimata Dr. Lucia Cosma să fie obligată a raporta la masa succesorală nu suma de bani primită ca dotă, ci imobilul cumpărat cu acei bani, adică jumătate din via din comuna Pleşea, care a devenit dotală în virtutea clauzei de întrebuiţare a banilor dotali prevăzută în contractul matrimonial;

Consid. că, conform art. 764 şi urm. c. civ. raportul darurilor se face în natură sau prin luare mai puţin după cum darul primit consistă într'un imobil sau într'un corp mobil; că din aceste dispoziţiuni de lege rezultă că ceea ce trebuie să se aibă în vedere pentru a se şti dacă raportul trebuie să se facă în natură sau prin luare mai puţin, este obiectul imediat al liberalităţii;

Că, aplicând această regulă la cazul când banii constituiţi dotă au fost întrebuiţaţi, conform actului dotal, în cumpărarea unui imobil care a devenit dotal, trebuie să decidem că descendentul succesibil va raporta suma de bani primită, pentru că ea a fost obiectul imediat al liberalităţii, iar nu imobilul cumpărat în timpul căsătoriei cu banii dotali;

Că, obiecţiunea apelantului bazată pe art. 1247 c. civ. care prevede că imobilul cumpărat cu banii dotali a devenit dotal conform clauzei de întrebuiţare din contractul matrimonial şi că deci în acest caz ceea ce trebuie să se raporteze ar fi imobilul, o asemenea obiecţiune este nefondată, pentru că nici un text de lege nu face vre-o distincţiune între modul în care se raportă donaţiunea făcută cu ocazia constituirii de dotă şi celelalte donaţiuni;

Că, de asemenea, nu este fondată nici apărarea apelantului bazată pe analogia dintre cazul din speţă şi acela prevăzut de art. 765 c. civ. după care atunci când s'a constituit dotă un imobil pe care donatorul l'a înstrăinat înainte de deschiderea succesiunii, trebuie să se raporteze valoarea imobilului din momentul deschiderii succesiunii şi că deci ar urma, pentru păstrarea egalităţii dintre moştenitori, ca numerarul constituit dotă să suporte toate transformările lui, astfel că la deschiderea succesiunii, ar trebui să se raporteze echivalentul lui din acel moment;

Că, în adevăr, scopul art. 765 c. civ. nu a fost să păstreze egalitatea dintre moştenitori, căci atunci ar fi trebuit să oblige pe succesibili a raporta preţul real cu care au vândut imobilul dar nu valoarea lui din momentul deschiderii succesiunii, ci a fost ca, pe deoparte, să respecte principiul că raportul se exercită asupra obiectului imediat al liberalităţii, care, în ipoteza art. 765 este imobilul, iar pe de alta să respecte drepturile câştigate ale terţilor achizitori şi de aceea legea a prevăzut că, în cazul când imobilul a fost înstrăinat, neputându-se raporta imobilul, se va raporta valoarea lui din momentul deschiderii succesiunii;

Că, prin urmare, apelul este nefondat şi cată să fie respins;

Pentru aceste motive, redactate de d-l consilier G. T. Ionescu, respinge.

Semnaţi: G. T. Ionescu, I. Botez, C. Alimănescu.

TRIBUNALUL ILFOV S. I. civ. cor.

Audienţa dela 25 Mai 1927

Preşedinţia D-lui Siliu Rădulescu, preşedinte

Iosefina Sapatino cu Teodor şi Miltiade Sapatino

TESTAMENTUL OLOGRAF. — DOVADA CU MARTORIA CONȚINUTULUI TESTAMENTULUI CÂND ESTE PERDUT SAU DETINUT CU FORȚA. —

DACĂ POATE FI FĂCUTĂ CU OCAZIA UNEI CERERI DE TRIM TERE ÎN POSESIE. — ART. 891 ȘI 1198 COD. CIVIL.

SUCCESIUNE. — ACCEPTARE. — EREZI CARI AU DAT LA O PARTE SAU ASCUNS BUNURI SUCCESORALE. — DECĂDEREA LOR DE A MAI DOBÂNDI ACELE BUNURI. — INTENȚIE FRAUDULOASĂ. — ART. 703 COD. CIVIL.

SUCCESIUNE. — TRIMITERE ÎN POSESIE. — DACĂ PE ACEASTĂ CALC SUMARA SE POATE DISCUTA ÎNLĂTURAREA UNUI MOȘTENITOR DELA SUCCESIUNE PE BAZA ART 703 C. CIVIL.

1) Cu toate că este admisibilă proba cu martori potrivit art. 1198 c. civ. pentru a se face dovada conținutului unui testament olograf în virtutea căruia o persoană preinde că ar avea calitatea de moștenitor, atunci când acel testament este pierdut sau reținut cu forța și prezentarea lui în fața justiției este imposibilă, însă această dovadă nu poate fi cerută decât pe calea unei acțiuni principale, iar nu și printr'o simplă opunere la cererea de punere în posesie făcută de un alt moștenitor pe baza testamentului autentic ce are în favoarea sa, de oare ce în materie de trimitere în posesie rolul judecătorului se mărginește numai la examinarea sumară a regularității titlurilor ce se prezintă fără a putea intra în fond și a hotărâ fi nulitatea testamentului care se produce, fie reconstituirea unui testament ce se pretinde că ar fi existat.

2, Pentru ca dispozițiunile art. 703 pr. civilă să fie aplicabile trebuie dovedită intenția frauduloasă a moștenitorului — fraudă nepușând fi presupusă — ast-fel că din simplul fapt că un moștenitor ar fi omis să declare la facerea inventarului anumite bunuri, nu se poate deduce vre-o intenție frauduloasă din partea acestuia care să'l decadă din dreptul de a mai moșteni acele bunuri, și aceasta cu atât mai mult cuvânt când este vorba de un legatar universal, care având vocațiune la întreaga succesiune, nu mai poate fi vorba de fraudarea vreunui alt moștenitor prin nedeclararea la facerea inventarului a unor anumite bunuri din averea succesorală.

3. Chestiunea de a se ști dacă un moștenitor a sustras din averea succesorală anumite bunuri și dacă potrivit art. 703 cod. civil este decăzut

din dreptul de a mai moșteni acele bunuri, nu poate fi discutată pe calea sumară a cererii de trimitere în posesie ci numai pe calea unei acțiuni principale.

No. 463. — Admisă cererea de trimitere în posesie făcută de către Iosefina Sapatino în proces cu Teodor și Miltiade Sapatino. S'au ascultat D-nii avocați M. Parașchivescu și Chapier pentru reclamant și N. Stănescu din partea lui Teodor și Miltiade Sapatino.

Tribunalul.

Asupra cererii făcută de Iosefina Sapatino cu petițiunea întreg. la No. 13622 din 24 Martie 1927 și prin care cere ca pe temeiul testamentului autentificat de Trib. Not. Ilfov la No. 36544 din 1926 să fie trimisă în posesie în calitate de legatară universală asupra averii rămasă pe urma defunctului său soț Anastasie Sapatino.

Având în vedere că la această cerere Theodor Sapatino și Miltiade Sapatino opunându-se prin petițiunea înreg. la No. 16647 din 11 Aprilie 1927, pe motiv că au cerut și dânsii trimiterea în posesiune cu petiția înreg. la No. 13817-927 și care formează obiectul dosarului 1849-1927, ambele cereri au fost trimise în ședință pentru a se discuta în mod contradictor.

Având în vedere că, în primul rând, Theodor și Miltiade Sapatino frații defunctului Anastasie Sapatino se opun la trimiterea în posesie cerută de Iosefina Sapatino pe motiv că ar avea în favoarea lor un testament olograf din partea defunctului, posterior celui prin care este lăsată legatară universală Iosefina Sapatino și pe care testament acesta îl deține în mod abuziv.

Având în vedere că în dovedirea acestei alegațiuni Theodor și Miltiade Sapatino, solicită proba cu martori pentru a face dovada cuprinsului acestui testament.

Considerând că deși în drept este admisibilă proba cu martori potrivit art. 1198 c. civ., pentru a se face dovada conținutului unui testament olograf în virtutea căruia o persoană pretinde că ar avea calitatea de moștenitor, atunci când acel testament este pierdut sau reținut cu forța și prezentarea lui în fața Justiției este imposibilă, însă această dovadă nu poate fi cerută, de cât pe calea unei acțiuni principale, iar nu printr'o simplă opunere la cererea de punere în posesie făcută de un alt moștenitor pe baza testamentului autentic ce are în favoarea sa, de oare ce în materie de trimitere în posesie, rolul judecătorului se mărginește numai la examinarea sumară a regularității titlurilor ce se prezintă, fără a putea intra în fond și a hotărî fic nulitatea testamentului care se produce fie reconstituirea unui testament ce se pretinde că ar fi existat.

Că astfel fiind, testamentul autentic al defunctului Anastasie Sapatino prin care este instituită legatară universală soția sa Iosefina Sapatino, urmează să-și producă toate efectele, și cererea sa de trimitere în posesie nu poate fi zădărnicită până când printr'o hotărîre judecătorească se va constata dacă într'adevăr a existat testamentul olograf pretins de Theodor și Miltiade Sapatino și care este cuprinsul lui. Că deci proba cu martori cerută în această instanță de Theodor și Miltiade Sapatino urmează a fi respinsă urmând după cum s'a arătat mai sus ca aceștia s'o nvoace pe calea unei acțiuni principale.

Având în vedere că Theodor și Miltiade Sapatino susțin în al doilea rând că Josephina Sapatino trebuie să fie decăzută din dreptul de moștenire asupra unei părți din averea rămasă pe urma defunctului Anastasie Sapatino pe care dânsa nedeclarînd-o la facerea inventarului urmează ca potrivit art. 703 c. civ. să fie decăzută din dreptul de a se mai împărtași din acea avere.

Considerând că pentru ca dispozițiunile art. 703 cod. civ. să fie aplicabile, trebuie dovedită intenția frauduloasă a Moștenitorului, fraudă neputînd fi presupusă, astfel că din simplul fapt că Iosefina Sapatino ar fi omis să declare la facerea inventarului anumite bunuri, nu se poate deduce vre-o intenție frauduloasă din partea acesteia pentru a fi decăzută din dreptul de a succede la acele bunuri și aceasta cu atât mai mult cuvînt în speța de față, unde Iosephina Sapatino fiind legatară universală are vocațiunea la întreaga succesiune, astfel că nici nu mai poate fi vorba de vre-un moștenitor care ar putea fi fraudat prin nedeclararea la facerea inventariului a unor bunuri din averea succesorală.

Având în vedere că, în afară de aceasta, potrivit considerentelor de mai sus, chestiunea dacă un moștenitor este decăzut dela dreptul de succesiune a unor anumite bunuri în virtutea art. 703 cod. civ. un poate fi discutată pe calea sumară a cererii de trimitere în posesie, ci trebuie să facă obiectul unei acțiuni principale.

Că astfel fiind, opunerea lui Theodor și Miltiade Sapatino la cererea de punere în posesie a Iosephinei Sapatino neavînd nici un temei, urmează a fi înlăturată și a se cerceta ecrerea acesteia prin care tinde a fi pusă în posesie asupra averii rămasă dela defunctul său soț.

Având în vedere că petiționara Iosefina Sapatino prezintă testamentul autentificat la Nr. 36544/926 de Trib. Not. Ilfov prin care defunctul său soț a lăsat-o legatară universală asupra întregii sale averi mobile și imobile.

Având în vedere că prin procesul verbal din 2 Martie 1921 încheiat de D-l Judecător Supleant al acestui Tribunal, Șt. Stănescu s'a specificat averea rămasă pe urma defunctului Anastasie Sapatino.

Având în vedere că din depoziția martorilor audiți Chiariescu Marin și Chiriac Stanopol, s'a făcut dovada că pe urma defunctului Anastasie Sapatino nu au rămas erezi rezervatari, nici ascendenți și nici descendenți, ci numai 2 frați și o soră.

Considerând că potrivit art. 891 c. civ., când testatorul nu a lăsat erezi rezervatari, legatarul universal, va cere de la Justiție posesiunea bunurilor cuprinse în testament.

Având în vedere că din certificatul Ministerului de Finanțe D-ția G-lă a contribuțiilor cu No. 104695 din 19 Aprilie 1927 taxele de moștenire asupra averii rămase pe urma defunctului Atanasie Sapatino au fost stabilite, și s'a aprobat ca plata lor să se facă în 8 rate semestriale iar pentru garantare, Ministerul a luat măsurile de asigurare.

Că astfel fiind, cererea de trimitere în posesiune făcută de Iosephina Sapatino urmează a fi admisă.

Pentru aceste motive, admite.

Semnat: *Siliu Rădulescu.*

TRIBUNALUL ILFOV S. III

(Cabinetul prezidențial)

Audiența dela 18 Aprilie 1927

Președinția D-lui I. Cernăteanu, președinte

Vintilă Panku cu Societatea pentru îmbunătățirea rasei cailor

ORDONANȚĂ PREZIDENTIALĂ ÎN REFERENȚĂ. — DACĂ SE POATE ORDONA ACCESUL PE CÂMPUL DE CURSE UNEI PERSOANE CĂRĂIA COMITETUL ALERGĂRILOR I-LA INTERZIS. — ART. 66 BIS, PROC. CIV. ȘI 48 ȘI 57 DIN REGULAMENTUL DE ALERGĂRI.

Deciziunea comitetului alergărilor, dată pe baza art. 48 din regulamentul de alergări, prin care se interzice unei persoane accesul pe câmpul de curse, nu poate fi discutată în fața instanțelor de drept comun de oare-ce acel comitet constituie el însuși o jurisdicție specială care nu dă drept de recurs la o altă jurisdicție.

Prin urmare, Președintele Tribunalului nu poate pe calea art. 66 bis. să ordone accesul pe câmpul de curse, a unei persoane, când comitetul de alergare i-a interzis acest acces.

Ordonanța No. 10867. — Respinsă cererea făcută de Vintilă Panku cu petiția înregistrată la No. 10074/927 contra Societății naționale pentru îmbunătățirea rasei cailor S. N. I. C.

S'au ascultat D-nii avocați Conduratu pentru reclamant în susținerea cereri și Otulescu pentru societatea pârâtă în combateri.

Noi Președintele,

Având în vedere cererea făcută cu petiția înreg. la No. 10074/927, prin care reclamantul Vintilă Panku cere ca pe cale de ordonanță prezidențială conform art. 66 bis pr. civ., Societatea pentru îmbunătățirea rasei cailor S. N. I. C. în schimbul biletului ce va plăti să i permită accesul pe hipodromul Floreasca, pe care i l-a interzis, atât la antrenament cât și în zilele de curse.

Având în vedere susținerile orale și scrise ale părților, cum și actele din dosar din cari în fapt se constată următoarele:

Reclamantul Vintilă Panku prin decizia comitetului alergărilor câmpului de curse „Floreasca” publicată spre încunoaștințare în Buletinul oficial al alergărilor, a fost exclus și i s'a interzis accesul pe câmpul de curse „Floreasca” pe timp nelimitat, pentru că a publicat în gazeta „Băneasa-Floreasca”, proprietatea D-sale, în toamna anului 1926 și mai ales cele cu data de 26 și 28 Octombrie 1926 aflate la dosar articole socotite de acel juriu ca injurioase și calomnioase la adresa Societății S. N. I. C. și a comisarilor ei, cum și pentru că tot prin acele publicațiuni a denaturat și inventat declarațiuni din partea D-lui M. Costandache și a antrenorilor Pinca și Palner. Mai apoi reclamantul a fost exclus și de pe câmpul de curse Băneasa.

Considerând că reclamantul își motivează cererea sa, atât pe baza contractului de adeziune ce există între D-sa și Societatea pârâtă, cât și pe baza libertății presei astfel: D-sa pretinde că întrucât Societatea pârâtă prin diferite publicațiuni anunță publicului zilele când au loc cursele, oferind acestuia intrarea în schimbul costului biletului de intrare, cost ce se găsește afișat la intrare și D-sa acceptând această ofertă s'anăscut între ei un contract numit

de adeziune pe care Societatea nu-l poate revoca nemotivat sau rău motivat, fără a nu viola existența contractului de adeziune. Tot astfel reclamantul pretinde că prin deciziunea luată de Societatea pârâtă se vizează calitatea D-sale de director al revistei ce întemeiează „Băneasa-Floreasca” și se violează principiul înscris în constituție în ce privește libertatea presei. Că apariția revistei este condiționată de prezența reclamantului pe câmpul de curse.

Că acestea fiind faptele, urmează a se vedea mai întâi dacă cererea reclamantului se poate satisface pe baza art. 66 bis pr. civ., chestiunea fiind ridicată de societatea pârâtă în prealabil.

În adevăr, reclamantul pentru a-și motiva pretenția cere să se stabilească pe această cale că există contract de adeziune și să se oblige societatea pârâtă la executarea lui. Ori, în speță, tocmai existența contractului se contestă de Societatea pârâtă. A judeca această contestație și a stabili în prealabil că există contract între părți ar însemna a prejudeca și tranșa însuși fondul dreptului ceiace nu este permis pe calea referéului.

Că, chiar dacă reclamantul ar avea stabilit nediscutat contractul său de adeziune încă pe această cale n'ar putea să-și stabilească dreptul său, pe de o parte fiind vorba de o obligațiune d'a face conform art. 1075 c. c. justiția nu se poate substitui voinței părților ordo. nând încheerea unui contract la care una din părți refuză d'a adera, iar pe de altă parte ordonanța ce ar obține n'ar putea s'o execute decât într-o singură zi urmând ca pentru zilele următoare de refuz a face noi cereri de referé ceiace ar fi imposibil de realizat în fapt.

Că, în ce privește libertatea presei această discuțiune nu are ce căuta în speță de oarece deciziunea luată de Societate nu aduce nici o atingere și nu se referă la revista reclamantului ce este liber s'o scoată

Că dar cererea este inadmisibilă.

Dar să presupunem, conform dorinței părților, că prezenta cerere ar putea suferi și discuțiuni de fond.

Reclamantul după cum s'a arătat mai sus invoacă în susținerea pretențiilor sale existența unui contract de adeziune.

În speță, pentru existența acestui contract este nevoie de o manifestare reciprocă de voință, adică ca în fiecare zi de curse să existe ofertă din partea Societății și acceptare din partea publicului.

Ori de la data de 1 Aprilie 1926 de când excluderea a fost publicată la intrare și în buletinul oficial al alergărilor, reciprocitatea de voință ne mai existând întrucât Societatea nu mai oferă reclamantului intrarea pe câmpul de curse, desigur că nu mai poate avea loc contractul de adeziune.

În adevăr, Societatea pârâtă fiind o Societate anonimă deci comercială pe baza principiului libertății comerțului, ea este în drept d'a contracta cu cine voește întrucât nici o considerațiune de ordine publică nu-i impune vre-o restricțiune cum ar fi cazul când comerțul ar funcționa pe baza unui privilegiu ori monopol local acordat ori garantat de Stat sau de comună.

Că, în ce privește manifestarea de voință a patronului ofertant s'a decis că ea este acompaniată după cazuri de anumite rezerve tacite, acelea ce sunt virtual subînțelese pentru bunul mers al serviciului sau întreprinderii; astfel antreprenorul de transporturi

întelege să nu primească oameni beți căci ar putea cauza vreun accident, hotelierul nu înțelege a primi decât persoanele cu ținuta convenabilă după felul hotelului, tot astfel pentru un antreprenor de spectacole, mai ales când e vorba d'o serată de gală, etc., o Societate de încurajarea rasei cailor poate refuza o licență unui jokeu, un director de teatru poate refuza accesul unei persoane care în ajun a cauzat scandal, un antreprenor de cazino tot pentru motive ca cele de mai sus.

Că dar dacă pe baza rezervelor tacite, dreptul de refuz nu este contestat, cerându-se numai să se arate un motiv plauzibil, prin afortiori, trebuie să admitem acest drept de refuz și pe baza rezervelor exprese.

Că, pentru buna rânduială a curselor și pentru motivele arătate în decizia publicată atât la intrare cât și în buletinul oficial al alergărilor din 1 Noembrie 1926, pe baza art. 48 și 57 din regulamentul de alergări, la care orice persoană e presupusă că a aderat din momentul intrării sau exprimării dorinței d'a intra pe hipodrom, comisarii și comitetul alergărilor Floreasca în mod expres opresc intrarea reclamantului pe acel hipodrom.

În adevăr art. 57 din regulament dă drept comisarilor de a exclude până la trei luni de pe hipodrom, sau de împiedica să intre pe hipodrom pe orice persoană care prin fapte, prin vorbe, prin provocațiuni, prin stare de ebrietate, sau alt cumva, turbură buna rânduială sau ațăță la turburarea bunei rânduiei. Art. 48 pentru aceleași motive dă dreptul comitetului de alergare d'a întinde măsura de excludere și pe un timp nelimitat.

Or, acel comitet socotind publicațiunile reclamantului în revista sa ca provocațiuni și ațățări la turburarea bunei rânduiei de pe hipodrom, a luat măsura de care se plânge reclamantul și care intră în prevederile regulamentului.

Că dar cererea reclamantului este și nefondată.

Dar această cerere mai este încă inadmisibilă și pentru motivul că măsura luată de acel comitet, nu mai poate fi astăzi discutată în fața instanțelor de drept comun, de oarece după regulamentul alergărilor la care reclamantul a aderat, după cum s'a arătat mai sus, comitetul alergărilor, el însuși este o jurisdicție specială și care nu dă drept la recurs de o altă jurisdicție specială.

Tot astfel prin analogie și cu membrii diferitelor cluburi sau reuniuni, cari n'au dreptul d'a mai recurge la alte instanțe în contra excluderii pronunțată de jurisdicția specială prevăzută de regulamentul celui club sau reuniuni.

Că, pentru toate aceste considerațiuni, cererea reclamantului este și inadmisibilă și nefondată și urmează deci a fi respinsă.

Pentru aceste motive respinge.

Semnat: I. Cernățeanu

LUCRARI JURIDICE PREMIATE DE ACADEMIE

Academia Română a arătat și anul acesta înalta sa solitudine pentru scrierile juridice, premiând două lucrări de valoare în urma rapoartelor elogioase prezintate de d-l Andrei Rădulescu, membru al Academiei și consilier al Curții de Casație.

Aceste distincțiuni consistă în un premiu de 10.000 lei acordat d-lui George Fotino pentru lucrarea sa intitulată: „*Contribution à l'étude des origines de l'ancien droit coutumier roumain. — Un chapitre de l'histoire de la propriété au moyen âge*”.

Teză de doctorat reținută de Facultatea de Drept din Paris (1 vol. de 460 pag.).

Cel de al doilea premiu de 6000 lei a fost atribuit d-lui Gh. P. Docan, președintele Tribunalului Buzău, pentru lucrarea sa: *Studii de Drept civil comparat. — Legislațiunea ungară și austriacă din Transilvania în comparațiune cu legislația română* (1 vol. de 422), lucrare remarcată și de d-l C. Hamangiu în recenziunea publicată în *Dreptul*, No. 20 dela 29 Maiu 1927.

Acordarea acestor distincțiuni sub înaltele auspicii ce le-a însoțit este un îndemn puternic pentru juriștii noștri de a se devota cu tot zelul cercetărilor în știința Dreptului, căci munca le este recunoscută și meritul recompensat.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

SUCCESIUNE. — *Succesiune neregulată. — Trimitere în posesie. — Efecte. — Posesor de bună credință. — Fructe acumulate. — Art. 777 c. civ. fr. (688 c. civ. r.).*

Efectele trimiterii în posesie a unei succesiuni pronunțată în profitul unui succesor neregulat se suie, ca și acelea ale acceptării unui moștenitor, până în ziua deschiderii succesiunii.

Astfel, oricare ar fi data hotărârii de trimitere în posesie, succesorul neregulat, în caz de revendicare ulterioară a unui moștenitor, are dreptul de a conserva fructele, ca posesor de bună credință, pentru tot timpul când existența acestui moștenitor a fost necunoscută de dânsul și până în ziua când acesta s'a făcut cunoscut.

Puțin importă dacă în loc de a percepe fructele termen cu termen, posesorul a încasat în bloc fructele rezervate din an în an și acumulate în timpul care a precedat trimiterea sa în posesie.

Cas. fr. civ. 20 Iulie 1926 Gaz. Pal. 4 Noemb. 1926

BIBLIOGRAFIE

A APĂRUT: Tomul IV, partea I, legi, pe anul 1926, ediția oficială de legi și regulamente, în continuarea publicațiunei Ministerului Justiției, lucrare întocmită de Consiliul legislativ în conformitate cu art. 37 din Constituție și art. 3 din legea sa de organizare.

Volumul se află de vânzare la Consiliul legislativ, str. Luterană, 21 și la principalele librării.

Prețul unui volum este de 150 lei.

Pentru librării se acordă o reducere de 20 la sută asupra costului.